

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a felperesi képviselő Ügyvédi Iroda (Helység1/2/5., eljáró ügyvéd: felperesi képviselő) által képviselt **felperes** (Helység3/4.,) felperesnek – dr. Orosz Nikoletta kamarai jogtanácsos (cím1.) által képviselt **Zrt1.** (cím1.) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének következményei iránt indított perében a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019. november 22. napján kelt 2.M.202/2018/32. sorszámu ítéletével szemben a felperes által 35. sorszám alatt előterjesztett és 38. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 80.575 (nyolcvanezer-ötszázhetvenöt) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 257.800 (kettőszázötvenhétezer-nyolcszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A másodfokú bíróság irányadó tényállásként fogadta el az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást, mely szerint felperes 2017. március 13-án létesített munkaviszonyt alperessel, fegyveres biztonsági őr munkakörre, felperes munkavégzési helye a Laktanya és annak 50 km-es körzete volt. A munkaviszony létesítésekor felperes részére adott írásbeli tájékoztató szerint a szabadság kiadásának szabályait a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 122-125 §-ai tartalmazzák. A tájékoztató szerint az alperesnél a munkáltatói jogok gyakorlása a vezérigazgató feladata, aki a közvetlen munkahelyi vezetők részére adja le határozatlan időre az alárendeltségükbe tartozó munkavállalókra nézve a szabadság kiadásának jogát. A felperes közvetlen munkahelyi felettese T.P.Zs őrparancsnok és őrségparancsnok-helyettes volt, akinek felettese T.I őrségparancsnok volt.

A felperes 2018. február 27-én alperes munkaügyi alkalmazottjánál, S.K.nál jelentkezett a CLIMS szervezet keretében biztosított Ország-i üdülésre 2018. augusztus 25-től szeptember 1-ig és szeptember 1-től szeptember 8-ig saját maga, felesége és két gyermeke, köztük a szintén alperesnél dolgozó K.M részére.

A CLIMS szervezet keretében biztosított külföldi ülések szervezését nem az alperes, hanem a Helyőrség Helység1/2/5 Helyőrséghez tartozó Kulturális és Rekreációs Igazgatóság Rekreációs Alosztálya végezte (a továbbiakban: rekreációs szerv). A felperes jelentkezését S.K ide továbbította.

2018. február 28-án a Ország-i üdülő a 2018. szeptember 1-től 2018. szeptember 8-ig tartó időszakra az üdülést felperesnek visszaigazolta, összesen 1.087 euró összegért. A felperes 2018. augusztus 29-től 2018. augusztus 31-ig három napot igényelt CLIMS keretében maga, felesége és két gyermeke részére, azonban ezen jelentkezése nem került elfogadásra, ezért felperes magán úton 2018. június elején három napot lefoglalt a CLIMS által visszaigazolt Ország-i üdülő közelében lévő apartmanba.

A felperes T.P.Zs őrparancsnok, őrségparancsnok-helyettesnek 2018. márciusában jelezte, hogy a CLIMS-en keresztül igényelt nyaralás lehetősége visszaigazolásra került, és arra el is kíván menni. T.I. őrségparancsnokot sem felperes, sem T.P.Zs őrparancsnok, őrségparancsnok-helyettes nem tájékoztatta felperes fenti utazási szándékáról.

A felperes édesanyja 2017. októberében combnyaktörés miatt kórházban volt, majd azt követően felperes húga, K.M ápolta.

A felperes 2018. július 30-án dr. T.L.A vezérigazgatótól írásban kérte fizetés nélküli szabadság engedélyezését 2018. augusztus 10-től 2018. október hó 31-ig terjedő időszakra. Kérelmében arra hivatkozott, hogy az édesanyja combnyaktörés szenvedett, és egyedül nem tudja magát ellátni, állandó segítségére szorul. Kérelméhez csatolta dr.M.E.E által 2018. július 25-én kiállított orvosi igazolást, mely szerint a felperes édesanyja combnyaktörés miatt egyedül nem tudja magát ellátni, állandó segítségére szorul. A felperes részére az alperes vezérigazgatója 2018. július 30-án kelt levelében 2018. augusztus 10-től 2018. október 31-ig terjedő időszakra fizetés nélküli szabadságot engedélyezett.

A felperes a fizetés nélküli szabadság iránti kérelmét maga küldte el közvetlenül az alperes munkaügyi részlegének, a kérelem előterjesztéséről közvetlen feletteseit - T.P.Zs őrsparancsnokot és T.I-t őrségparancsnokot - előzetesen nem tájékoztatta. A felperes 2018. július 30-án a fizetés nélküli szabadság iránti kérelmét le kívánta adni T.I őrségparancsnoknak is, azonban mire ezt T.P.Zs őrsparancsnokon keresztül megtette, addigra a fizetés nélküli szabadságra vonatkozó engedély megérkezett T.I őrségparancsnokhoz.

A felperes 2018. augusztus 28-tól szeptember 8-ig részt vett a fenti külföldi ülésen, melyről a facebookon posztokat helyezett el. Ezeket a bejegyzéseket több munkatársa észlelte, akik közül ezt többen kifogásolták felperes közvetlen felettesének és méltatlankodtak miatta. Felperes egyik munkatársa, D.A-n, T.I-nak még a felperes üdülése alatt jelezte felperes ülésének tényét és azzal kapcsolatos kifogásait. T.I őrségparancsnok a történetekről tájékoztatta K.Gy területi vezetőt, ő pedig B.S divízióigazgatót. T.I. őrségparancsnok 2018. október 19-én továbbította B.S divízióigazgatónak a felperes facebook posztjairól D.A-tól kapott képeket. A divízióigazgató az alperes Munkaügyi Osztályától és a Jogi Divíziójától a felperes magatartásának munkajogi értékelésével kapcsolatban azt a tájékoztatást kapta, ha bebizonyosodik, hogy felperes a fizetés nélküli szabadsága alatt külföldre utazott, akkor ez alapul szolgálhat az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja szerinti azonnali hatályú felmondásnak. A Jogi Divízió javasolta a felperes ezzel kapcsolatos személyes meghallgatását.

A felperes 2018. október 15-én kelt levelében az alperes vezérigazgatójától fizetés nélküli szabadsága egy hónappal - 2018. november 30-ig – történő meghosszabbítását kérte, melynek indokaként arra hivatkozott, hogy édesanyja combnyaktörése miatt egyedül magát ellátni továbbra sem tudja, mivel az állapota nem javult, továbbra is szüksége van a felperes segítségére.

A felperest az alperes székhelyén 2018. október 24-én meghallgatták, melyről jegyzőkönyv került felvételre. A felperes elmondta, hogy édesanyja ápolása címén szeretné a fizetés nélküli szabadságát meghosszabbítani, az elmúlt időszakban az apósát is ápolta, aki a megelőző héten meghalt. A felperes elmondta azt is, hogy volt egy befizetett nyaralása, amelyet 2018. februárjában foglalt le és 2018. márciusában fizette be, és több mint 500 eurót veszített volna, ha nem mondja le időben az utat, amit viszont már nem tudott volna megtenni a fizetés nélküli szabadságra vonatkozó kérelme leadása előtt. A felperes elmondta továbbá, hogy valóban Ország-ban volt tíz napig 2018. augusztus végétől szeptember 1-ig, a többi időben pedig édesanyjával volt és apósát látogatta Helység3/4-on, mert utóbbi kikerült az idősök otthonából. Folyamatosan járt Helység 1-ra, Helység3/4-ra, mert a gyerekeire kellett figyelnie, illetve az apósát kellett ápolnia; 6 gyermeke van és eléggé sűrű volt számára ez az időszak.

A felperes elmondta azt is, hogy a külföldi üdülésen azért nem fizetett szabadság terhére vett részt, mert úgy gondolta, hogy az alperes is jobban jár, illetve már korábban kérte a fizetés nélküli szabadságot, és úgy gondolta, hogy „ezt kár bonyolítani”, nem gondolta, hogy ebből probléma lesz.

G.L, az alperes igazgatója az alperes vezérigazgatójának 2018. október 25-én írt levelében kezdeményezte a felperes munkaviszonyának azonnali hatállyal történő megszüntetését.

Az alperes 2018. október 26-án a felperes munkaviszonyát a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdés a) pontja alapján azonnali hatályú felmondással megszüntette. Az alperes a felmondásban ismertetett előzmények alapján megállapította, hogy a felperes beteg hozzátartozója tartós, személyes ápolása céljából kiadott fizetés nélküli szabadsága alatt a munkáltató részére megküldött kérelemben foglaltakkal ellentétben - a beteg hozzátartozó személyes ápolása helyett - külföldre utazott, mely sérti az Mt. 6. § (1)-(2), (4), 131. § (1) bekezdéseit. Az alperes szerint a felperes magatartása ellentétben áll az adott helyzetben általában elvárható magatartással, nem felel meg a jóhiszeműség és tisztesség elvének. Az alperes szerint súlyosan sérti az együttműködési és tájékoztatási kötelezettséget az a felperesi magatartás, hogy a felperes annak ellenére, hogy a fizetés nélküli szabadság iránti kérelme benyújtásakor már lefoglalta és kifizette a külföldi üdülését, mégsem tájékoztatta az alperest arról, hogy hozzátartozója személyes ápolása céljából kiadott fizetés nélküli szabadságát üdülés céljából 10 napra meg fogja szakítani. Az alperes szerint ez és az, hogy a felperes külföldi üdüléséről a közösségi oldalán beszámolt, olyan színben tüntette fel az alperest, mint aki könnyen megtéveszthető, félrevezethető, továbbá rombolta az alperes hitelességét a többi munkavállaló előtt. Az alperes szerint így a felperes megszegte az Mt. 8. § (2) bekezdésének azon rendelkezését is, miszerint a munkavállaló munkaidején kívül sem tanúsíthat olyan magatartást, amely – különösen a munkavállaló munkakörének jellege, a munkáltató szervezetében elfoglalt helye alapján – közvetlenül és ténylegesen alkalmas munkáltatója jó hírnevének veszélyeztetésére. Az alperes így a felperessel szemben fennálló bizalmát teljesen elvesztette, mely a felperesi munkakör betöltéséhez elengedhetetlen.

A felperes keresetében hivatkozással arra, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg munkaviszonyát, kötelezni kérte alperest, hogy elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítésként bruttó 1.074.328 forint egyéb járandóságként négyhavi cafetéria címén 66.664 forint továbbá 14.957 forint perköltséget fizessen meg részre.

A felperes arra hivatkozott, hogy az azonnali hatályú felmondás együttes feltételeinek – munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség szándékos vagy súlyos gondatlansággal való, jelentős mértékű megszegése – az alperes felmondása nem felel meg. A felperes kiemelte, T.I őrségparancsnok és közvetlen felettese, T.P.Zs őrsparancsnok, továbbá Sz.L, valamint munkatársai nagy része is tudott arról, hogy Ország-ban készül családjával üdülni. A felperes szerint a szolgálati felettesének jelezte, mind a külföldi üdülés időszakát, mind a fizetés nélküli szabadság időtartamát. Felperes senkit nem vezetett félre, az alperes pontosan tudott az üdülés helyszínéről és időpontjáról - mivel az alperes igazolta az igényjogosultságát - és ezért is posztolt Ország-ból a facebookra és az instagramra is.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, és felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Az alperes előadta, az üdülések szervezését a rekreációs szerv végzi, nem az alperes, a rekreációs szerv azonban nem küldött sem az alperes, sem S.K. részére visszaigazolást a felperes üdülésének lefoglalásáról, a tényleges utazás, üdülés időpontjáról. Az alperes arról nem tud, hogy a lefoglalt üdülésekre a munkavállalók ténylegesen elutaznak-e. Az alperes hangsúlyozta, hogy a felperes az üdülését a fizetés nélküli szabadság iránti kérelem benyújtása előtt foglalta le, azonban erre a fizetés nélküli szabadság iránti kérelmében nem utalt. A felperes már kérelme beadásakor pontosan tudta, hogy külföldre fog utazni, az Mt.

131. § (1) bekezdése alapján a fizetés nélküli szabadság azonban csak az ápolás idejére jár, vagyis arra az időszakra, amikor a munkavállaló beteg hozzátartozójáról személyesen maga gondoskodik.

Az alperes kiemelte, a fizetés nélküli szabadságot a vezérigazgató, nem az őrségparancsnok engedélyezi, ha a vezérigazgató tudomására jut, hogy felperes fizetés nélküli szabadsága alatt üdülni készül, akkor arra az időszakra ilyen szabadságot részére nem engedélyez. A felperes a fizetés nélküli szabadságra vonatkozó kérelme benyújtásakor rosszhiszeműen járt el, mert abban nem utalt arra, hogy az általa hivatkozott ápolás helyett Ország-ban fog üdülni, a felperes tehát visszaélt az ápolás céljára kiadott fizetés nélküli szabadsággal, azt ugyanis üdülés céljára használta fel.

Hangsúlyozta azt is, hogy a felperes a fizetés nélküli szabadságra vonatkozó kérelmével ellentétben meg tudta oldani más módon is beteg hozzátartozója ápolását, mivel tíz napon keresztül külföldön üdült. Az alperes hangsúlyozta azt is, hogy a többi alperesi munkavállaló felháborodott a felperes magatartásán, az alperes pedig nem engedheti meg magának, hogy olyan kép alakuljon ki róla, hogy félrevezethető, következmény nélkül túri a rosszhiszemű munkavállalói magatartásokat, és nem áll ki azon munkavállalói mellett, akik tisztességesen végzik a munkájukat

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 86.129 forint perköltséget. A feljegyzett 84.600 forint illetékről úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Ítéletének indokolásában rámutatott, az Mt. 64. § (2) bekezdése alapján az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az azonnali hatályú felmondás indokai valósak és okszerűek. Az azonnali hatályú felmondás oka az volt, hogy a felperes az alperes által részére édesanyja ápolására biztosított fizetés nélküli szabadság tartama alatt az alperes tájékoztatása nélkül üdülési céllal külföldre utazott.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az Mt. 6. § (1) bekezdése szerinti általános elvárhatósági mérce, az Mt. 6. § (2) bekezdése szerinti együttműködési kötelezettség, valamint jóhiszemű és tisztességes eljárás követelménye, az Mt. 6. § (4) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettség, az Mt. 7. § (1) bekezdése szerinti rendeltetésszerű joggyakorlás követelménye, az Mt. 8. § (2) bekezdése szerinti munkáltatói jogos gazdasági érdek védelme és az Mt. 131. § (1) bekezdése szerinti fizetés nélküli szabadsággal kapcsolatos kötelezettségek mind a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségek, mert az Mt. 6. § (1), (2) és (4) bekezdése, az Mt. 7. § (1) bekezdése, az Mt. 8. § (2) bekezdése szerinti kötelezettségek általános magatartási követelmények, melyek munkavállaló általi betartása alapkövetelmény, az Mt. 131. § (1) bekezdéséből fakadó kötelezettségek pedig a fizetés nélküli szabadság kivételes lehetősége miatt minősülnek lényegesnek.

Az elsőfokú bíróság megállapította, felperes azzal a magatartásával, hogy úgy igényelt édesanyja ápolása céljából fizetés nélküli szabadságot, hogy kérelmében a külföldi üdülését nem jelezte, továbbá a fizetés nélküli szabadsága alatt úgy utazott el külföldre üdülni, hogy azt az alperes felé nem jelezte, a felperes szándékosan, de legalább súlyosan gondatlanul megszegte az Mt. 6. § (1), (2) és (4) bekezdései, az Mt. 7. § (1) bekezdése és az Mt. 131. § (1)

bekezdése szerinti kötelezettségeit. Az elsőfokú bíróság kiemelte, az Mt. 131. § szerinti fizetés nélküli szabadság egy kivételes, célhoz kötött lehetőség, melyet a munkavállaló kizárólag hozzátartozójának tartós ápolására, az ápolás idejére, de legfeljebb két évre vehet igénybe oly módon, hogy az ápolást személyesen végzi. A személyes ápolás értelemszerűen nem valósult meg, amikor a felperes külföldön üdült.

Az elsőfokú bíróság kiemelte továbbá, hogy a felperes tisztában volt azzal, hogy a fizetés nélküli szabadságot kizárólag az édesanyja személyes ápolására kapta, ennek ellenére fizetés nélküli szabadsága alatt külföldön üdült, amit sem közvetlen feletteseinek, sem a fizetés nélküli szabadságot engedélyező vezérigazgatónak nem jelzett. A felperes a külföldi üdüléséről való hazatérése után sem jelezte az alperesnek, hogy fizetés nélküli szabadsága alatt külföldön üdült, arról először a 2018. október 24-én megtartott meghallgatásán számolt be. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a közösségi oldalakon való magán célú posztolás nem minősül a munkáltató munkavállaló általi tájékoztatásának.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperesi magatartás munkajogi megítélése szempontjából lényeges körülmény, hogy a felperes a fizetés nélküli szabadság engedélyezése után a külföldi üdülést nem mondta le, amiből az következik, hogy a felperesnek a fizetés nélküli szabadság engedélyezése iránti kérelme benyújtása ellenére, illetve a részére engedélyezett fizetés nélküli szabadság célhoz kötöttsége ellenére határozott szándéka volt az, hogy a fizetés nélküli szabadság ideje alatt - annak céljával ellentétesen - külföldre utazik üdülni. Ebben a felperest az motiválta, hogy ha nem utazik külföldre, akkor több mint 500 eurót veszít el, mivel az üdülést máshogyan nem tudta volna lemondani.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes a fenti magatartásával, továbbá azzal, hogy külföldi üdüléséről a facebookon posztolt, megsértette az Mt. 8. § (2) bekezdését, mivel ez alkalmas volt az alperes jóhírnevének veszélyeztetésére, ugyanis más munkavállalók ebből arra következtethettek, hogy az alperesnél a fizetés nélküli szabadságot céljával ellentétes módon is fel lehet használni, és így az alperes hitelessége megkérdőjelezhető, továbbá az alperes könnyen megtéveszthető, félrevezethető.

Felperes fellebbezésében azt kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényekből eltérő jogi következtetést vonjon le a fellebbezésben foglaltaknak megfelelően. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés c) pontjára alapítottan kérte a másodfokú bíróságtól a felülbírálati jogkör gyakorlását. Felperes a tényállás megalapozottságát nem tette vitássá, arra hivatkozott, hogy az abból levont jogi következtetés jogszabálysértő, különös tekintettel a jogviszony szünetelése alatt a munkavállalót terhelő kötelezettség vonatkozásában.

Felperes elsődlegesen arra hivatkozott, alperes nem tartotta meg a szubjektív törvényi határidőt az azonnali hatályú felmondás jogának gyakorlása során, továbbá a felmondás indokolása az okszerűség törvényi követelménynek nem felel meg, a felmondásban hivatkozott magatartás objektíve nem tekinthető minősített kötelezettség szegésnek. Felperes álláspontja szerint a munkaviszony szünetelése alatt a jogok és kötelezettségek is szünetelnek, így minden az alperes által elvárt kötelezettség teljesítése is szünetel, az ezzel kapcsolatos felperesi felróható magatartás megállapítása fogalmilag kizárt.

Felperes hivatkozott továbbá arra, alperes magatartása ellentétes az Mt. 6. § (2) bekezdésében foglaltakkal, a vezérigazgató személyesen esélyt sem adott felperesnek, hogy védekezését előterjesztse.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen a felperes fellebbezésének visszautasítását kérte a Pp. 372. § (3) bekezdése alapján, másodlagosan tárgyalás megtartásával az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján. Alperes kötelezni kérte a felperest a másodfokú eljárás perköltségének viselésére a Pp. 83. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, a becsatolt költségjegyzék szerint.

Az alperes a határozott fellebbezési ellenkérelmein túl a Pp. 6. §-ra hivatkozással anyagi pervezetés iránti kérelmet is előterjesztett. Kérelmében előadta, alperest az elsőfokú peres eljárás során kamarai jogtanácsos és kamarai jogi előadó képviselte. A kamarai jogtanácsossal történő eljárást a Pp. 244. § (1) bekezdése alapján a jogi képviselővel történő eljárás választásának kell tekinteni, és ennek időpontjától az eljárás jogerős befejezéséig a jogi képviselet fenntartása kötelező. A Pp. 244. § (3) bekezdése alapján a kamarai jogi előadót jogi képviselőnek kell tekinteni. Alperes a jogi előadó képviseleti jogával kapcsolatban kért iránymutatást: a Pp. 72. § (1) bekezdés, a Pp. 244. § (1) és (3) bekezdés, a Pp. 509. § (1) bekezdés, illetve a Pp. 514. § (2) bekezdés együttes értelmezése alapján a másodfokú munkaügyi perben eljáró bíróság eljárása során jogi képviselőnek kell tekinteni a jogi előadót és ily módon - a jogi képviselet nélküli eljárásra történő áttérés nélkül - képviselheti-e a jogi képviselet fenntartására a Pp. 244. § (1) bekezdése alapján köteles alperest.

Az alperes elsődleges fellebbezési ellenkérelme szerint a felperes fellebbezése hatálytalan, elkésett. Ezzel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság által az alperes részére megküldött elektronikus iratokból megállapítható, a felperes eredetileg papír alapú okiraton adhatott meghatalmazást a per vitelére a képviseletében eljáró ügyvédi iroda részére, a 2017. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Üttv.) 2. § (1) bekezdése és 18. § (1) bekezdése, továbbá azon tény alapján, hogy az AVDH szolgáltatással létrejött elektronikus aláíráshoz csatolt szerepkör igazolás nem tünteti fel, hogy az aláíró ügyvédi kamarai tagsága fennáll, vagy az aláíró ügyvédi kamarai nyilvántartásban szerepel, az AVDH szolgáltatással ügyvédi minőségben aláírni nem lehet. Tekintettel arra, hogy a fentiekből következően felperesi képviselő nem ügyvédi tevékenység gyakorlására jogosult minőségében írta alá elektronikusan a csatolt meghatalmazást és a fellebbezést, a meghatalmazás az Üttv. 34. § (2) bekezdésének, a Pp. 67. § (2) bekezdésének, a Pp. 325. § (1) bekezdésében foglaltaknak nem felel meg. Képviseleti jog hiányában valamennyi felperesi okiratban foglalt jognyilatkozat hatálytalan.

Az alperes álláspontja szerint a fellebbezés a Pp. 618. § (1) bekezdés b) pontja alapján is hatálytalan. Jogi érvelését részletesen levezette, kifejtette.

Az alperes a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 32. § (1) a) pontja alapján jogegységi eljárás kezdeményezését indítványozta a fenti kérdéskörrel kapcsolatban, ezzel összefüggésben két kérdést fogalmazott meg beadványában.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme érdemi részében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel. Az alperes álláspontja szerint a felperes fellebbezése mind a tények, mind a jogalap tekintetében teljességgel megalapozatlan.

A felperes fellebbezése nem megalapozott.

A másodfokú bíróság 2. számú végzésében tájékoztatta a peres feleket, hogy a 74/2020.(III.31.) Korm. rendelet 29. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárás során a felek tárgyalás tartását nem kérhetik. A felperes a fellebbezési eljárásban 4. sorszámú előkészítő iratában tett nyilatkozata szerint a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását kérte, a másodfokú bíróság a Pp. 376. §-ára utalva tárgyaláson kívül bírálta el az ügyet.

A másodfokú bíróság elsődlegesen az alperes fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott eljárási kérdéseket vizsgálta.

A másodfokú bíróság tárgyaláson kívül bírálta el az ügyet, a fellebbezési ellenkérelmet az alperes kamarai jogtanácsos útján szabályszerűen terjesztette elő, erre tekintettel az anyagi pervezetés szüksége nem merült fel, ezért a másodfokú bíróság az alperesnek a Pp.72.§./1/ bekezdés, 244.§./1/ és /3/ bekezdés, 509.§./1/ bekezdés, valamint az 514.§./2/ bekezdés együttes értelmezésére vonatkozó kérelem teljesítését mellőzte.

Alperesnek a fellebbezési ellenkérelemben előterjesztett felperesi fellebbezés hatálytalanságára vonatkozó kérelme alaptalan.

A másodfokú bíróság az alperesi fellebbezési ellenkérelemben feltüntetett 1.pontban megjelölt kérelmet vizsgálta elsődlegesen, azt, hogy a felperes által az elsőfokú eljárásban előterjesztett 35.sorszámú fellebbezés, és az ahhoz kapcsolódó 36.sorszám alatti elektronikus űrlapon előterjesztett ügyvédi meghatalmazás a Pp.67.§./1/ bekezdésében, illetőleg /3/ és /4/ bekezdésben írt alaki követelményeknek megfelelt-e.

A másodfokú bíróság az elsőfokú eljárás során felperesi jogi képviselő által 36.sorszám alatt előterjesztett űrlap, a P.13-19-01.sorszámú, jogi képviselő bejelentésére vonatkozó űrlap elektronikus úton történő előterjesztésével eleget tett a 2015.évi CCXXII.tv. (E-ügyintézési tv.) 14.§-ában rögzített rendelkezési nyilvántartásban való kötelezettségnek. A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárás során a 3.sorszámú hivatalos feljegyzésben győződött meg arról, hogy felperesi jogi képviselő a Magyar Ügyvédi Kamara nyilvántartásában e-kapcsolattartásra szolgáló elérhetőségével szerepel, igazolt az e kapcsolattartásra szolgáló elérhetősége, és az e-kapcsolattartásra szolgáló cím elnevezése. Az elsőfokú bíróság iratai között a hivatalos feljegyzés nyomtatásban nem szerepel, de 37.sorszám alatt a felperes által benyújtott fellebbezés vonatkozásában hiánypótlást rendelt el, melyet a másodfokú iratok között 3.sorszámú hivatalos feljegyzésében szereplő e-kapcsolattartási elérhetőség alapján eredményesen kézbesített, és a felperesi jogi képviselő a hiánypótlásnak törvényes határidőben eleget is tett.

Az elsőfokú bíróság a Pp.611.§-ban írtak megtartásáról meggyőződött, és a felperesi fellebbezéshez csatolt ügyvédi meghatalmazás vonatkozásában alapos kétsége nem merült fel, a felperesi fellebbezést és a felperes által az elektronikusan, és azonosíthatóan bejelentkező jogi képviselő tekintetében a meghatalmazást elfogadta. Ezzel a másodfokú bíróság is egyetértett.

Tévesen hivatkozott arra az alperes fellebbezési ellenkérelmében, hogy a felperesi jogi képviselő az ügyvédi törvény 2017.évi LXXVIII.tv.18.§./1/ bekezdésében írtakat megsértette volna.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az ügyvédi törvény 28.§./1/ bekezdésében, 29.§-ában írt követelményeknek, valamint a 34.§-ban írt követelményeknek a felperes által felperesi jogi képviselő részére adott ügyvédi meghatalmazás megfelelt. A másodfokú bíróság álláspontja szerint felperesi jogi képviselő az ügyvédi törvény 46.§./1/ és /2/ bekezdésében írtakat sem sértette meg, az E-ügyintézési tv.14.§-ában írtak alapján a rendelkezési nyilvántartásban való rögzítés megtörtént, az elsőfokú iratok között fellelhető 36.sorszám alatti e-úrlap a jogi képviselő beazonosításához szükséges minden adatot tartalmaz, és az elektronikus beazonosíthatóság, elérhetőség ellenőrizhető volt, annak valóságtartalma felől kétsége nem merült fel sem az elsőfokú bíróságnak, sem a fellebbezés során eljáró másodfokú bíróságnak. Az ügyvédi meghatalmazással kapcsolatosan az alperesi fellebbezési ellenkérelemben hivatkozott Pp.325.§. e/pontjára való utalás téves, mivel az ügyvédi meghatalmazást nem okirati bizonyítékként csatolta a felperesi jogi képviselő az előterjesztett fellebbezéshez, hanem meghatalmazásként, amely megfelelt a Pp.67.§./2/ bekezdésében írt követelményeknek.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem követett el, amikor a Pp.365.§./6/ bekezdés szerinti törvényes határidőben érkezett hatályos fellebbezésként fogadta be felperesi jogi képviselő által előterjesztett fellebbezést, és intézkedett a másodfokú bírósághoz történő felterjesztéséről. Az elsőfokú bíróság a Pp.366.§-ban írt kötelezettségét teljesítette.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával, és a felperesi fellebbezést a másodfokú bíróság érdemben bírálta el.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Pp.630.§./11/ bekezdésére utalással a 2011.évi CLXI.tv.(Bszi.) 33.§./1/ bekezdés a/pontja, illetőleg 32.§./1/ bekezdés a/pontja alapján alperes által indítványozott jogegységi eljárás kezdeményezésének feltételei nem állnak fenn, hiszen a perbeli ügyben a felperesi jogi képviselő a jogi képviselet ellátására jogosult volt, az elsőfokú iratok között fellelhető 36.sorszámú jogi képviseleti bejelentés a fentiekben hivatkozott jogszabályi követelményeknek, az elektronikus eljárási szabályoknak megfelelt.

A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését érdemben vizsgálta és az alábbiakat állapította meg.

A peres felek az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem tették vitássá, a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a fellebbezéshez kötöttén, a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontjában írottak szem előtt tartásával gyakorolta és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, a jogi érveléssel, az anyagi jogszabályok alkalmazásával a másodfokú bíróság egyetértett.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy meg nem engedett keresetváltogatásnak minősülő új jogi érvelést adott elő a felperes fellebbezésében, amikor vitássá tette, hogy az Mt. 78. § (2) bekezdésében meghatározott szubjektív határidőt alperes megtartotta. A Pp. 373. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a fellebbezésben keresetet megváltoztatni nem lehet, a keresetváltogatás Pp. 373. § (2)-(5) bekezdésében foglalt feltételei nem állnak fenn, ezért ezt a fellebbezési hivatkozást a másodfokú bíróság nem vizsgálta.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítélete [99]-[100] bekezdésben helytállóan foglalt állást az Mt.78.§./2/ bekezdés szerinti határidő megtartásáról.

Megalapozatlan a felperesi álláspont arra vonatkozóan, hogy a felmondás indokolása az okszerűség törvényi követelményének azért nem felel meg, mert a felperes részére engedélyezett fizetés nélküli szabadságot az alperes nem kifejezetten az Mt. 131. § alapján adta ki. Az a körülmény, hogy a 2018. július 30. napján kelt 894/6288-18 nyilvántartási számon kiadott engedély formálisan nem utal az Mt. 131. §-ra, nem teszi kétségesse, hogy az alperes a felperes kérelmében foglaltak alapján, hozzátartozója ápolására adta ki a fizetés nélküli szabadságot. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy felperes más indokkal nem terjesztett elő fizetés nélküli szabadság iránti kérelmet.

Tévesen hivatkozott arra a felperes fellebbezésében, hogy a munkáltató mérlegelési jogkörében eljárva engedélyezett felperes részére fizetés nélküli szabadságot, figyelemmel a fizetés nélküli szabadság iránti kérelemben a felperes által megjelölt okra.

Megalapozatlanul hivatkozott a felperes arra, hogy a munkaviszony szünetelése alatt a munkaviszonyból származó valamennyi jog és kötelezettség szünetel. Az elsőfokú ítéletben ezzel kapcsolatban kifejtettekkel a másodfokú bíróság egyetért.

Megalapozatlan a felperesi fellebbezés, miszerint a felmondás indoklásában megjelölt magatartás minősített jellege objektíve hiányzik. Felperes munkakörével összefüggésben kiemelendő, hogy annak jellegére tekintettel az átlagosnál magasabb elvárásoknak kell megfelelnie. Ehhez képest megfelelően értékelte az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondás indokolását. Tévesen hivatkozott arra a felperes, hogy kizárólag munkaköri leírása tartalmazza a lényeges kötelezettségét. Az elsőfokú bíróság általános magatartási követelményekkel kapcsolatos okfejtése helytálló.

Megalapozatlanul hivatkozott a felperes arra is, hogy az ápolás céljából kért fizetés nélküli szabadság nem értelmezhető úgy, hogy 24 órában az ápolt személy rendelkezésre kellett volna állnia. Az alperes a felmondás indoklásában nem ezt értékelte felperes terhére, hanem azt vette figyelembe, hogy a külföldi tartózkodás teljes egészében kizárja a személyes ápolást,

gondozást, valamint a felperes egyéb az azonnali hatályú felmondás indokolásában hivatkozott tevékenységei is a fizetés nélküli szabadság céljával ellentétesek. Felperes gyermekei száma, egyéb személyes, családi körülményei nem érintik azt a tényt, hogy a fizetés nélküli szabadságot csak meghatározott célra vehette igénybe, a perben bizonyítást nyert, hogy felperes részben ettől eltérő célra használta a fizetés nélküli szabadságát.

Mindezekre tekintettel a felperes fellebbezésében előadottak – azok megalapozatlanságára figyelemmel – az ítélet megváltoztatására nem adnak okot, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helyes indokai alapján helybenhagyta és a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdés alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott. Az elsőfokú bíróság az alkalmazott anyagi jogszabályokat helyesen értelmezte, a megállapított tényekből eltérő jogkövetkeztetésre a másodfokú bíróság sem jutott.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítélet a fent részletezettek szerint megalapozott, a másodfokú bíróság a fellebbezés összesszerűsége vonatkozó részét nem vizsgálta.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, a felperes a fellebbezésében a bizonyítékok értékelését nem támadta, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság bizonyítékok értékelését illetően kifejtett álláspontjával maradéktalanul egyetértett, eljárása megfelel a Pp. 279. § (1) bekezdésben foglaltaknak.

Az alperes jogegységi eljárás kezdeményezésére irányuló indítványa a Bszi. 32. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott törvényi feltétel hiányában nem megalapozott, ennek teljesítésével kapcsolatos intézkedést a másodfokú bíróság mellőzi.

A másodfokú bíróság az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 83. § (1) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte az alperes jogtanácsosi munkadíjából álló perköltségviselésére. A munkadíj összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pont és 3. § (5) bekezdés alapján állapította meg a másodfokú bíróság az alperes által becsatolt költségjegyzék szerint.

Alperes a Pp. 102. § (1) bekezdés alapján köteles a feljegyzett fellebbezési illeték viselésére, melynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés a) pontja figyelembevételével állapította meg a másodfokú bíróság a felperes fellebbezésében meghatározott 3.222.984 forint pertárgyérték alapján.

Győr, 2020. június 16.

Dr. Bartus Erika sk.
a tanács elnöke

Dr. Mózsa Gábor sk.
előadó bíró

Dr. Sarmon Hedvig sk.
bíró

